

DEN UTÄSTÄNGDA SÄKRA BANNE.

Na, men har man sett på så befängdt-san,
Ljuset har hon släckt och porten stängt-san,
Jag ej vågar bulta,
Får väl gå och stulta
Hela natten, fastän det är strängt-san.

Snö och bläst utaf den bistra sort-san,
Västen tunn och fracken något kort-san,
Hur jag jemkar kragen,
Fryser ändå magen:
Öfverrocken har jag spelat bort-san.

Vore min Barbara mera öm-san,
Men nu är hon som en furie gröm-san,
Säkert hon mig strypte,
Blå och gul mig nypte,
Om jag störde hennes ljuftva dröm-san.

Magen svider, jag kan ej stå rak-san.
Snön går in som i ett sprucket tak-san,
Genom tån och klacken;
Skörtet utaf fracken
Kan ej räcka både fram och bak-san!

Husch! nej, nu jag måste bulta på-san:
Älskade Barbara! öppna då-san!
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara,
In i bleka döden stå på tå-san!

Vore godt att nu ha rygg af sten-san:
Jag hör hennes stämman allaren-san,
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemman darra,
Jag kan netto stå på mina ben-san!

